“Legea lui Crin”, cea care l-a propulsat mereu în carieră pe fostul lider PNL, are legătură cu evreii și legionarii! Ce scria acum 9 ani Ion Spânu

Așadar, recomasații PSD, PNL, UDMR îl vor candidat unic pe Crin Antonescu. Recuperarea lui Căcărău din buda istoriei, într-un moment atât de grav, e o surpriză care merită explicată și comentată pe larg. Unii ar putea crede că partidele au cedat după doar zece ani de rugăminți din partea Adinei Vălean: Să îi găsească orice de lucru soțului, pe care s-a săturat să îl afle dormind când se întoarce de la Parlamentul European. Dar ar fi superficial să presupunem așa ceva.

Totuși, Antonescu era ca și uitat, nu apărea în sondaje, nu lansa idei memorabile, nu era rugat pe străzile din Strasbourg să revină în țară ca să candideze. Ce-l face pe cel, a cărui coafură a fost imitată ani de zile de Neti Sandu, să devină omul providențial? În care își pun speranțele de salvare nu doar cele mai mari partide, dar chiar Europa însăși.

Există o singură explicație, potrivită contextului: anume, legea care îi poartă numele, popular cunoscută ca „legea anti-legionară”. Zilele acestea, mai multe ministere se reunesc, chemate de procurorul general, să dea o formă și mai dură a ei, sub imperativul că sunt prea puține condamnări la închisoare pentru delicte de opinie în mai multe județe. Nu se întâlnesc nici să decidă urgent când se mai organizează alegeri libere. Nici să conceapă bugetul, să ia măsuri contra creșterii prețurilor, securității energetice, crizei demografice. Deci pericolul radicalilor naționaliști de pe internet e o prioritate națională și Crin Antonescu, port-drapelul ei.

Ca absolvent de istorie, sigur știe că aceasta are obiceiul straniu să se repete. După ce România pierduse o treime din teritoriu, fără luptă, prin dictatele oculte ale naziștilor și comuniștilor, în ochii publicului se prăbușise total credibilitatea partidelor liberal-conservatoare și chiar a monarhiei. (Care de mai mulți ani renunțase la caracterul constituțional, și devenise un regim de dictatură, care săvârșea asasinate prin intermediul jandarmeriei, aresta abuziv opozanți, cărora le interzicea să candideze și scandaliza prin corupția celebrei camarile, gruparea de oligarhi și amante de diverse etnii.)

Astfel că dictatura regală a cedat de facto puterea totală către un general educat în Vest (altul decât Ciucă), care să demareze pregătirile pentru recuperarea Basarabiei și Bucovinei de la sovieticii conduși de Stalin. Nedorind inițial să transforme guvernarea într-o juntă militară, generalul Ion Antonescu a cooptat la putere singura forță politică dispusă să participe, respectiv Mișcarea Legionară – anterior scoasă în afara legii de dictatura carlistă, dar a cărei popularitate crescuse enorm pe fondul corupției și umilinței pierderilor teritoriale.

A fost o guvernare scurtă, tristă și agitată, de circa patru luni, marcate de cel mai mare cutremur de pământ consemnat până atunci, care a lăsat mulți sinistrați, de lipsurile războiului mondial în desfășurare, de un număr uriaș de refugiați, de continuarea persecuțiilor contra evreilor inițiate în guvernarea lui Octavian Goga, dar și de inaugurarea primului teatru evreiesc de stat din Europa, de către ministerul condus de poetul Radu Gyr.

Fricțiunile între Antonescu și legionarii conduși de Horia Sima au ajuns la conflict deschis în scurt timp. Istoriografia comunistă, care în etapa naționalistă a lui Ceaușescu încerca o recuperare a memoriei lui Antonescu, prezenta conflictul sub numele de „rebeliunea legionară". Ca o tentativă de lovitură de stat, dată de bande înarmate fanatice, care masacrează și civili. Doar că raportul de forțe între armata statului, plus trupele de poliție și jandarmerie, pe de o parte, și legionarii care își procuraseră revolvere, era cu totul altul. Unii istorici au presupus chiar că Antonescu a luat aprobare de la Hitler pentru lichidarea partenerilor de guvernare, așa cum Carol al II-lea ar fi luat un accept similar pentru asasinarea lui Codreanu, trei ani înainte.

Aici ar fi coincidența cea mai mare cu situația pe care o trăim. Atâta doar că acum nu mai există decât legionari imaginari, de bibliotecă, de TikTok, iar televiziunile sunt nevoite să importe legionari străini pentru jurnalele de știri. Deci înainte de a declanșa marele război contra Rusiei sovietice, alături de coaliția vest-europeană condusă de Germania și Italia, Antonescu decidea paradoxal să lichideze tinerii cei mai dispuși să lupte contra rușilor.

Cât de porniți erau legionarii contra rușilor? Îndeajuns încât naziștii să îi țină închiși în lagăre ca Dachau și Buchenwald în lunile cât aveau în vigoare pactul Ribbentrop – Molotov de colaborare cu rușii, înainte ca Hitler să declanșeze operațiunea Barbarossa. Și îndeajuns încât ei să ceară să fie scoși din închisorile din țară, ca să meargă pe front să se bată cu comuniștii sovietici.

Acum, conducători din Vestul Europei, doresc ca România să se alăture marelui război contra Rusiei lui Putin. Inclusiv în sprijinul batalioanelor neo-naziste de tip Azov din Ucraina. Țara a devenit nedemocratică sub pretextul pericolului dictaturii rusești. Iar prioritatea națională e vânătoarea de naționaliști și nostalgici ai figurilor care chiar au luptat contra rușilor, ca Ion Antonescu și legionarii. Straniu, nu?

Și aici e readus în scenă celălalt Antonescu, Crin. În 2000, fostul comunist, educat la Moscova, Ion Iliescu, câștiga alegerile prezidențiale pentru a treia oară, susținut și de intelectualii anti-comuniști pro-occidentali, de teama „pericolului extremist" încarnat de Corneliu Vadim Tudor.

În 2002, premierul Adrian Năstase, numit de Ion Iliescu, dădea o ordonanță, care punea capăt deceniului de libertate de exprimare de după Revoluția din 1989. Ordonanța era semnată și de alți miniștri PSD, Ioan Rus, la Interne, Rodica Stănoiu la Justiție și istoricul Răzvan Theodorescu de la Cultură, fostul șef al Televiziunii de stat în timpul mineriadei din iunie 90.

Ordonanța lui Năstase prevedea pedepse de până la 15 ani de închisoare pentru constituirea de organizații xenofobe, cu mențiunea separată că „tentativa se pedepsește". Noțiune foarte vagă, în care s-ar putea încadra cu puțină imaginație orice, de la fostul PRM la orice partid suveranist de azi sau ONG, care ar încerca să atragă atenția asupra pericolelor migrației în masă. Sau, de ce nu? chiar trei inși care ar vorbi despre transformarea noastră în colonie de vreo țară străină. Am uitat să vă spun, prin „organizație" se înțelege orice grup de la trei în sus.

Aceeași ordonanță pedepsește cu închisoare de până la 5 ani negarea Holocaustului, fără a preciza care e versiunea oficială, pe care n-ai voie să n-o crezi. Tot după ce Ion Iliescu a câștigat acele faimoase prezidențiale, la Cotroceni se prezentase și o delegație condusă personal de celebrul Ellie Wiesel. (Sau cineva care se recomanda cu acel nume, nu revenim asupra controversei.) În fine, îi cerea șefului statului să condamne participarea României la Holocaust și să înceapă plata unor despăgubiri pentru supraviețuitori și urmași ai victimelor.

Moment în care, a avut loc o scenă bizară. Pentru că Ion Iliescu, fost comunist, trecut prin toate școlile comuniste imaginabile, inclusiv la Moscova, le-a spus interlocutorilor că nu are știință ca România să fie vinovată de așa ceva, întrucât nu fusese stabilit de nicio instanță. Așadar, după legile date chiar în regimul lui, Iliescu era la acea dată un negaționist. Dar, ca să evite neplăcerile cu lobby-ul, în situația economică precară în care se găsea țara, a acceptat ca soluție salvatoare înființarea unei comisii.

Acea comisie, fondată în 2003, e ce e astăzi cunoscut ca Institutul Wiesel, o structură bugetară, parte a guvernului României cu rang de secretariat de stat. Din comisia, care a concluzionat că România e vinovată de Holocaust, au făcut parte inclusiv parlamentari din Israel, universitari din aceeași țară, lideri ai numeroase ONG-uri evreiești și ale romilor, șeful unei loji de tip masonic B'nai Brith („Fiii Legământului"), ziariști, profesori și câțiva istorici români.

Ulterior, institutul s-a implicat tot mai activ în a cere demolarea unor statui, schimbări de nume de străzi și școli date unor personalități ale culturii interbelice, care simpatizaseră Mișcarea Legionară. Institutul e reclamant în procese pentru delicte de opinie și luna trecută a obținut și titlul de „avertizor de încredere" din partea Guvernului, pentru a folosi un soft propriu prin care supraveghează opiniile emise pe internet.

În 2008, Crin Antonescu devenea deputat și decidea că ordonanța dată de Adrian Năstase e prea puțin. Deci avea să conceapă propria lege, mai punitivă, pe care o depune în 2013. Legea lui căuta să repare mai ales o „scăpare" din ordonanța din 2002, anume că Mișcarea Legionară nu era deloc menționată. Lui îi aparține și definirea unei organizații ca „trei sau mai multe persoane" – ceea ce poate fi orice, în era socializării pe internet. Tot în legea lui Crin apărea pentru prima dată și definirea Holocaustului ca acțiune imputabilă statului român în perioada 40-44.

Cu totul remarcabil pentru un lider „liberal”, era nu doar insistența pentru pedepsirea exprimării. Dar și totala absență din lege a oricărei referiri echivalente la dictatura comunistă. Pe Wikipedia și într-o puzderie de articole din ziare găsim informația că legea lui Crin ar fi interzis în 2015 și cultul lui Ceaușescu. (Presupunând că așa ceva exista.) E o informație falsă, lansată diversionist de presă, pentru a ascunde caracterul unilateral al legii. Vă puteți convinge de ea, în linkul de la final, căutând dacă există în ea cuvintele „comunism” sau „Ceaușescu”. Nu există.

De unde s-a născut acea presupunere? Din faptul că legea interzicea „cultul persoanelor condamnate pentru genocid și crime împotriva umanității”. Adică, era o deducție, bazată pe farsa judiciară din ziua de Crăciun a lui 1989, când soția unui politician a fost condamnată împreună cu el de o instanță ad-hoc pentru cei 60.000 de morți de la Timișoara, din știrile false ale vremii.

Așadar, Crin Antonescu mai aducea o inovație în tânăra democrație românească: acceptarea ca valide a sentințelor unor tribunale revoluționare sau ale „tribunalelor poporului”, din perioada stalinistă. (Cum a fost și cel care l-a condamnat la moarte pe Ion Antonescu, după câțiva ani de detenție la Moscova în închisoarea Lubianka, unde a fost anchetat de agenții NKVD.)

Pedepsele lui Crin Antonescu erau, pe alocuri mai blânde, dar tot aspre – 3 ani pentru răspândirea de materiale, dar 5 ani pentru răspândire printr-un sistem informatic. (Deci scăpai mai ieftin dacă rămâneai la manifeste, ca pe vremea lui Pistruiatu.) Era interzisă explicit ridicarea de statui și plăci comemorative – un fel de „damnatio memoriae”, tocmai de la un așa zis istoric.

Legea lui e adoptată de parlament abia în 2015, cu Tăriceanu și Valeriu Zgonea la conducerea camerelor, fiind promulgată de Klaus Iohannis. Dar ascensiunea lui Crin Antonescu fusese fulminantă. În 2009 devine președinte al PNL și începe să fie cultivat de trusturile lui Voiculescu, Vântu, că de Patriciu era oricum, ca posibil președinte.

În 2011, parafează cu Victor Ponta și partidul lui Dan Voiculescu (Antena 3) crearea USL, marea alianță a comasaților, care câștigă în marș alegerile. Iar în 2012, devine președinte interimar al României, după referendumul pe care băsiștii l-au numit o lovitură de stat a mafioților, iar anti-băsiștii o negare a voinței populare prin erata Curții Constituționale, după intervenția directă a Departamentului de Stat al SUA. Crin Antonescu e susținut în campanie nu doar de moguli, dar și de vedete ale viitoarei campanii #rezist, ca Tudor Chirilă sau de ziariști ca Cristian Tudor Popescu. Liberalul a depus proiectul la parlament tocmai în momentul când spera să aibă susținere pentru a deveni președinte.

În 2015, legea lui Crin Antonescu a fost atât de controversată, încât a stârnit rumoare inclusiv de la intelectuali pro-occidentali, care se revendicau de la Constantin Noica, Petre Țuțea, Mircea Eliade și alte personalități abia recuperate de un deceniu în cultura română. El ne liniștea astfel: „Nimeni nu o să-i interzică lui Andrei Pleșu să îl citească pe Cioran. Să stea liniștit.”

Tot atunci, Antonescu nega că ar fi vizați luptătorii anti-comuniști, declarându-se „un admirator al lui Ion Gavrilă Ogoranu”. (Președintele fundației memoriale a celebrului luptător din munții Făgăraș tocmai a fost chemat la poliție săptămâna trecută pentru simpatiile sale.) Deci ce spunea atunci chiar creatorul legii, te poate băga în arest un deceniu mai târziu.

Ziaristul Ion Spânu a mers și mai departe, pentru a afla motivația din spatele inițiativei lui Crin, așa cum apare în expunerea de motive a legii. Halucinant, nu e vorba de o cercetare istorică, de surse

științifice sau statistici privind fenomene sociale. Motivele invocate sunt două mari și late, ambele penibile. Primul e legea existentă a „siguranței naționale”. (Deci justifici că dai o lege, pentru că există altă lege deja.) Cu acest pretext, poți justifica orice, inclusiv anularea alegerilor, că te îngrijorează cine a ieșit pe primul loc. E „siguranță națională”, nu?

Al doilea motiv e și mai și: o sentință dată de Înalta Curte în 2012 în defavoarea unui fost deținut politic și veteran de război (dat doar cu inițiale). Judecătorii de atunci au decis că omul respectiv nu merită să fie reabilitat ca victimă a comunismului, pentru că a avut simpatii legionare și asculta (probabil) Europa liberă. Sună halucinant, nu? Iată citatul:

„S-a reținut în legătură cu reclamantul că în 1945, când s-a întors de pe front, și-a reluat legăturile cu legionarii cunoscuți în lagărul de la Târgu Jiu, informându-se reciproc de știrile internaționale, comentând dușmănos deciziile luate de regimul democrat popular, elogiind totodată elemente legionare”.

Judecătorii de la Înalta Curte din 2012, care îi negau omului statutul de deținut politic, completau pasajul din condamnarea lui de pe timpul când comuniștii își defineau regimul ca „democrație populară”, cu următoarea frază. Ceea ce urmează e chiar fraza reținută de Crin A. și pusă citat în motivarea necesității legii lui:

„Or, mișcarea legionară a fost în esență o organizație de tip paramilitar, terorist, de orientare naționalist-fascistă, cu caracter mistic-religios, violent anticomunist, dar printre altele și antisemit.”

Nu știu dacă realizați. Deci trebuie să ne imaginăm că Crin Antonescu a scotocit printre sentințele tribunalelor, până a găsit exact fraza de mai sus și a decis că e necesar să scrie o lege în acord cu ea. Da, o frază, în care un om e acuzat că a făcut parte dintr-o organizație anti-comunistă și că uneltea contra comunismului ajutat de presa occidentală. Sau, în tot cazul, că statutul de persecutat politic îi e anulat de presupusul antisemitism al altora, nici măcar al lui personal.

La 13 ani de la o revoluție anticomunistă, Crin Antonescu lua ca reper o halucinantă eroare de judecată contra unui luptător anticomunist, veteran de război contra rușilor, condamnat la uitare, doar cu inițialele numelui. Ca detaliu: știți că într-un lagăr, cum a fost cel de la Târgu Jiu, au fost deținuți și Mircea Eliade și Nae Ionescu, între alții? Deci, o instanță ar putea decide și că Petru Culianu e vinovat că a luat legătura cu cineva întors din respectiva detenție. Cum și Liiceanu a avut legături cu Noica, deținut legionar.

Cum, după unele estimări, chiar trei sferturi din deținuții politici din comunism au fost simpatizanți legionari sau studenți și elevi de liceu din „frățiile de cruce”, rezultă că majoritatea victimelor comunismului sunt anulate prin aplicarea principiului că afinitatea pentru extrema dreaptă îți șterge suferințele produse de extrema stângă. E însăși ideea care i-a declanșat lui Crin (sau cui i-o fi dat proiectul scris gata) ideea acelei legi.

Procurorul general din 2024 a constatat că legea lui Crin e totuși deficitară. Și vrea să fie „îmbunătățită”, astfel încât să poată băga la pușcărie și pe cei care pomenesc personalități ce n-au fost condamnate pentru crime de război și genocid, nici măcar de instanțele comuniste. A propus ca să fie considerați din oficiu ca și cum ar fi fost condamnați, deci vinovați, orice conducători ai Mișcării Legionare.

Mergând pe acest tip de condamnare en gros, putem să ne gândim la alt eveniment istoric. În 1907, guvernul liberal a reprimat cu armata răscoala țăranilor de la Flămânzi. Cum răscoala a pornit de pe domeniile unor latifundiari ca Mochi Fisher, s-a spus că a avut și un caracter antisemit. Presa vremii spunea că guvernul a mobilizat 140.000 de soldați ca să reprime mișcarea, ce se aprindea de la un sat la altul în Moldova, și ar fi ucis 11.000 de persoane. Adică de zece ori mai mulți morți decât la Revoluție. Alții contestă aceste cifre ca exagerate, în lipsa unei legi care să pedepsească negarea crimelor liberale.

Deci, dacă îi considerăm pe țărani antisemiți, deducem că e interzis să fie comemorați. Dar dacă aplicăm principiul legii lui Crin, Partidul Național Liberal devine o organizație vinovată de crime în masă. Iar apartenența și simpatia la o astfel de organizație, ar duce după gratii.

https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/170057

https://www.cotidianul.ro/legea-2172015-a-lui-crin-antonescu-o-lege-impotriva-culturii-romane/

sursă: Telegram Reactiunea